

[Finansministeren]

kr., det er altså lige under de 30 mia. kr.; det er for højt, men det er da i hvert fald bedre, end at det er over de 30 mia. kr.

Så var hr. Kim Behnke inde på nogle forlydender, som blev bragt til torvs i morges af Børsen og Radioavisen om lønstigningstakten i forbindelse med de igangværende overenskomstforhandlinger på det offentlige område. Jeg vil meget klart slå fast, at der under ingen omstændigheder er tale om, at vi her stiler mod en løsning, der skulle give en lønstigningstakt på 2,2 pct. Der er i øvrigt heller ikke tale om nogen nyhed, der er tale om en gammel beregningsteknisk forudsætning for finansloven fastlagt i foråret 1990 og meddelt til Folketingets Finansudvalg i forbindelse med grundlaget for udarbejdelsen af finansloven for 1991. Det er en gammel beregningsteknisk forudsætning, og den er selvfølgelig ikke udtryk for noget mål i de aktuelle forhandlinger.

I forbindelse med lønudviklingstakten vil jeg derfor gerne slå fast, at jo lavere lønudvikling vi får, desto bedre går det med konkurrenceevnen, desto bedre går det med beskæftigelsen, desto mere reducerer vi arbejdsløsheden, desto mere forbedrer vi samfundsøkonomien. Så derfor ville det være helt forkert, hvis man i en finanslov ligesom indlagde et mål for forhandlingerne; det er selvfølgelig ved forhandlingsbordet, et resultat skal skabes.

Hr. Duetoft sagde i sin indledning noget om, at han gerne ville anbefale Socialdemokratiet og KV-regeringen at tale noget mere sammen. Hr. Duetoft ved både fra direkte samtaler og nu fra forhandlingerne i dag, at hvad der altså ikke rigtig kunne lykkes under finanslovforhandlingerne, ser nu ud til at lykkes i de kommende dage; nu kommer vi i gang med de egentlige forhandlinger.

Men jeg vil meget gerne i den forbindelse sige til CD, til Det Radikale Venstre og til Kristeligt Folkeparti, at selv om vi nu kommer i forhandlingskontakt med Socialdemokratiet, så vil vi ikke glemme, at det var de tre partier, der fik hjulpet Folketinget i arbejdstøjet, der fik arbejdet i gang, ved at de tre partier lagde ryg til at gå ind og lave aftaler om en finanslov. Derfor vil vi selvfølgelig i de kommende forhandlinger med Socialdemokratiet hele tiden huske, hvem kredsen af partier, der stod bag finansloven, var, og hvem der derfor er kredsen af partier, som i høj grad skal være inddraget i det samar-

bejde, som nu altså også på en række områder kan udvides til at omfatte Socialdemokratiet.

Hr. Duetoft nævnte som nogle af de ting, CD havde peget specielt på, forskningsområdet og Østmiljøområdet, og jeg kan bekræfte, at det har CD gjort. Men jeg vil også godt minde om, at når der ligesom er ved at brede sig den myte, at regeringen skulle have givet de tre små partier en række indrømmelser på enkeltområder for at få dem til at stemme for finansloven, så er det egentlig en lidt forkert beskrivelse, for regeringen har også i denne sammenhæng givet indrømmelser til sig selv. Vi har nemlig på forskningsområdet, på Østmiljøområdet, på kulturområdet, på forebyggelsesområdet sammen med de tre partier fundet finansiering til at indarbejde de ting, som stod på KVR-regeringens ønskeliste i august måned, da vi offentliggjorde finansloven, og hvor vi sagde: Det vil vi gerne gennemføre, hvis vi kan skaffe finansiering. Så jeg synes, den rigtige beskrivelse af den proces, vi har haft, er, at vi i fællesskab har haft en række ønsker, som vi har skaffet finansiering for, og som vi derfor har kunnet indarbejde.

Så er det rigtigt, at der er enkelte partier, der har haft specielle ønsker på en række områder, og det har vi også i en vis udstrækning i fællesskab kunnet finde finansiering af og derfor kunnet indarbejde. Det synes jeg har været en god og konstruktiv proces, hvor vi faktisk har hjulpet hinanden med at finde finansieringen til de ting, som vi var fælles om gerne at ville have gennemført.

Jeg var selvfølgelig bekendt med de forbehold, hr. Duetoft på CD's vegne tog i forbindelse med en række af de ting, som vi nu vedtager. Det står klart, at selv om der nu står 2,8 mia. kr. på kontoen for privatisering og andre omlægninger, så er der – for at tage det som eksempel – ingen forpligtelse for de enkelte partier til at støtte lige præcis den model, regeringen måtte lægge frem. Men sådan oplever jeg det: En vilje til at forsøge i fællesskab at finde løsninger, som kan gennemføres her i Folketinget.

Jeg har også noteret mig den melding, som CD har givet både under forhandlingerne og her i dag, om, at man meget gerne vil være med til at stramme op på restanceinddrivelsen. Vi er sådan set enige med CD i, at det er fuldkommen uholdbart, at restancerne til det offentlige er blevet fordoblet på 4 år og nu udgør over 30